

sum *Visa* a Vicario Generali Episcopi, ad quem
accedit, & venit deinde in professionem praedictæ
Curæ. Num ipsius *Visa* sufficiens est auctorita-
tis, & quam instituit, posseſſo Canonibus ne
contentanea est?

R E S P O N S.

Quod Reinierius adeptus est, visa nullius robo-
ris est, nec auctoritatis, nec, quoniam inivit, posseſſo
ullatenus Canonica. Ratio est, quod, quantum
do recipitur aliqua repulsa ab Episcopo Dioces-
ano circa aliquod Beneficium, inducatur obliga-
tio agendi ex rationibus iure præscriptis apud
ipsius Superiorum, ut constituitur non modo Re-
gis diplomatis Caroli IX. texti Aprilis 1571.
(*) Art. 12.
(*) Edict. Blef.
fens. art. 64.
(*) Edict. Me-
loduni. art. 15.

(*) Edict. Lu-
dovici XIII.
art. 22.

Verum etiam Edictum tum Blefensi (b), tum
Melodunensi (c) mensis Februario 1580, cuius
auctoritas posterioris Edicti in Parisiensi Parla-
mento fuit 8. Martii sequentis & is, cui provi-
sum fuerat, remisus, post acceptam repulsa
a Metropolitanu Archiepiscopo Burdigalenſi, ad
Papam, tanquam ad solum, qui Primitibus Su-
perioribus legitimus preponitur. Indeque tandem co-
statum est predictum illud Parliamentum, ad pronun-
cianda sua Arresta secundum præstatam Jurispru-
dentiam inducatur quidem auctoritate Regio-
num Edictorum, Secretior vero ac Sanctiori Confis-
cio Regis postmodum confirmatam. Ex quibus om-
nibus inferius, Reinierius nullatenus sepe poſſe
juvare aniquo illo Arresto, quod obtinuit, neque
ei superesse aliud appellatioſis perfungium, nisi
quod Romam ea de re recurat. (e)

C A S U S V.

CAROLUS consecutus Provisions Decanatus de
Metropolitana Turronensi Ecclesia vi resignatio-
nis, quan de eodem in favorem ipsius Avunculus
suis in Curia Romana præfiterat, in posseſſione illius seſe induxit iure visa, quod sibi su-
per præstatas Provisions fuit a Capitulo conceſſum. Num legitima sunt tum istud visa, tum,
quæ jure illius consecuta est, posſet?

R E S P O N S.

Conſtat, a praedicto Capitulo ſumptum atque
vincindatum ſibi ſuſſe ius, quod ſolius Archiepico-
pi, ceteris omnibus excludiſſ, proprium eſt. Atque
ita maniſtum habetur ex perſcripta rerum geſta-
rum ratione in Comitiis generalibus Gallicani anni
1700, in qua refertur Arrestam Supremi Senatus
vel iuſſum, vel permiſſum. Nam, ut iamjam ad-
vertimus, Rex non intendit, supremos Senatus
id arrogare ſibi, ut ejus generis Arresta ferant,
quibus perturbatur atque ad nihilum redigunt
illa Ordinatio, quæ ab Ecclesiæ inducta eſt, &
per omnia retro ſecula perseveravit. Eaque de-
cauſa Ludovicus Magnus inſtravit, atque irri-
tum eſe voluit Arresto ſui Confili 4. Februario
1667. Arrestum, quod fuerat 17. Martii 1663, a
Supremo Burdigalenſi Senatu pronunciatum, quo
praedictum Parliamentum remittente Ecclesiæ
cum quendam, qui fuerat ab Episcopo Lemovi-
ensi rejeſtus, ad primum intra limites ſuſ Juris-
dictionis occurrerent Episcopum; Et aliu Arrestum
eiusdem Supremi Senatus 15. Novembri

Vide (EXAMEN.
GRADUATUS.)

(f) Perſcripta
rerum geſta-
rum a Cleo-
ration. ann.
1700. pag.
124.

UNIO BENEFICIORUM.

J UXTA uſum Canonico Juri familiarem appellatur *Unio Beneficiorum*, unius
Beneficii ad alterum adjunctio accedens auctoritate vel ſummi Pontificis,
vel Episcopi, ut unum ex utroque conficiatur.

Jure Decretalium duæ species unionum admittuntur. Una quidem, quæ in-
ſtituit ad tempus tantummodo, atque in gratiam ipsiusmet Beneficiarii, &
ejus morte ſolvit. Altera, quæ ſolo uſu recipiuntur in Gallia, conficitur in
perpetuitatem, nec locum obtinet niſi in gratiam utilitatis Ecclesiæ communis.

Tripli ratione diuerſa confiuit potest unio Beneficiorum. Prima quidem:
quando de duobus Beneficiis unum dūntaxat conficitur. Secunda vero: cum
una Ecclesia ſubjicitur alteri, cui fit ex unione quiaſ quodammodo adventitia.

Tertia

UNIO BENEFICIORUM. 613

Tertia tandem eſt, quando duarum Ecclesiarum ſecum invicem iuſtarum u-
nicuique ſua propria bona, ſua jura, ſuæ qualitates, fuorumque privilegiorum
prærogativas refervantur: Puta, quando utraque Ecclesia rationem habet Par-
œcia, & eadem Parœcia conditio utrique remanet eodem modo, quo antea:
Atque ejuſmodi eſt Parœcia vulgo dicta, *Chezy-l'Abbaye*, remota duas
circiter Leucas citra Caſtello Thierium in Diœcesi Suerionensi, in qua diebus
hodiernis extant Eccleſiae duæ, quibus olim, atque etiam num duabus ſimil
competit ratio ac conditio Parœcia; quarum utrique ſua eſt Fabrica, ſuam
proprium ærarium, ſuique editimi diſtincti, & in quibus ſingulis diebus Do-
minicis Parochus ſolet res Divinas vicibus alternis peragere. Occurrunt infinita
prope modum unionum iſius genere exempla, etiam Eccleſiarum Episco-
palium, præſertim in Italia. Ea de re potest unum Exemplum haberet ex Gra-
tiani Decreto, in quo ferme fit de quadam ejuſmodi unione, quæ fuit a S.
Gregorio Magno confecta (a).

(a) S. Gregorij
Can. E tempo-
ris 48. 16. q. 1.

Unio Curarum, Præbendarum, aliorumque ſimplicium Beneficiorum, jure
pertinet ad Episcopum Diocesanum, ut præſcribunt Edicta, atque inter alia,
Edicta Aurelianense (b), & Blefensi, (c) ac declarat etiam Concilium Tri-
dentinum (d), a quo fruſtra prorsus habentur Episcopi, quantum ad ejuſmo
di functionem, ut delegatam a ſummo Pontifice Jurisdictionem exercentes, ſi
quidem in ejuſmodi functionibus peragendis ius occurrat, quod independenter
a Papa proprium omnino eſt Episcopali Dignitatis, que inadmodum ipſem
Coeleſtinus III. verbis prorsus conceptis fatetur (e).

(e) Coeleſtin.
III. in cap.
Sicut enim eſt
de excellenti
Prelatorib.
5. tit. 31.

Quamecumque Beneficiorum unionem, ut obtineat, præcedere debet inqui-
ſio, quæ dicitur *de commode, & incommode*, habita juxta ſolemitatum formu-
las, quæ veniunt in ejuſmodi caſibus de more ſervandæ. Quia de cauſa unio Ec-
cleſiae S. Saturnini dè urbe Carnuto cum Capitulo, quæ iuſſa fuerat ab ipſo er-
iam Sixto IV. anno 1475 non habita prædicta inquiftione, nec vocatis
neque Episcopo, neque Parœcianis, abuſiva atque nulla declarata eſt Arresto
Supremi Senatus Parisienſi 24. Martii 1664. ita poſtulante viro Clarifimo La-
lon Advocato Regio generali, (f) præterquam quod licet nunquam ſub quo-
cumque cauſa prætextu Curam ullam cum aliquo Capitulo unire: Cum unio
unes ejuſmodi ſecundum eam, quæ frequentator in Gallia, Jurisprudentiam pe-
nitutis improbentur, quemadmodum apertum eſt ex Arresto quodam ejuſmodi
Supremi Senatus 23. Februario anni ſuperius memorati, quo tanquam abuſiva
denunciata eſt unio Cura de SS Petro & Paulo urbiſ Lingonarum, cum Ca-
pitulo de Cathedrali Civitatis ejuſdem Eccleſiae (g). Uno denique verbo, ac
loquendo generaliter nulla Romana Reſcripta in Galliarum Imperio conſue-
verunt unquam admitti, quæ expeditur *in forma gratiosa*, quantum ad ma-
teriam unionis Beneficiorum, ſed illa tantummodo, quæ ſcribuntur *in forma
commissoria*, & in quibus exequendis ſervantur omnes formulae Regni ipſius uſu
requiſita ac quadam quaſi ratione confeſſate, quemadmodum docet Chopin
(h): Adeo ut neceſſario oporteat, ejuſmodi Reſcripta de confiencia unioni,
viris Eccleſiaſticis inſcribantur, qui ſint in Dignitate conſtituti, ex Gallia ori-
undi, aut donati ſaſtem Francorum iure, & habeant ſuam domicilium intra
limites Jurisdictionis Parlamenti, ac Diocesos, in quibus poſta ſunt Benefi-
cia, quæ ſunt unienda, quemadmodum obſervatur ab eodem Chopin (i) &
du Luc (k) citatis a Blondaqua in Bouchel; (l) ac tandem ad eandem unionem
confiendam voacentur Patroni, generatimque alii omnes, quorum ipſa potest
interesse, quorum quidem numero Titulares non accedunt: quoniam ex unio-
ne non privantur facultate ſuis beneficiis gaudendi, quandiu vixerint, ſiquidem
ipſa unio non ante incipiat obtinere, quam ipſi deſcenderint.

(i) Ibid. tit. c.
n. 14.
(k) Du Luc.
Placit. et.
(l) V. unio.

Eſt penes ſolum Papam unitre ſedes Episcopales, & Beneficia confiſorio Pontificio
ſubjecta. Cujus rei ratio eſt, quod coruſdem ab eo duntaxat Bulla concedantur,
ſeu Provisions, quod ita ſuit famoſo Concordato conſtitutum, ac deinceps ſic locum
conſecutum eſt, adeoque pluriſum congruat, coruſdem unionem ipſi ſoli, certe-
ris quibuscumque Pralati, atque vel ipſi etiam legatis a latere excluſis, referari.

Solus etiam potestem habet, unum ordinem Religiosum uniendi cum alio, aut
duos Religiosos Ordines diſ jungendi; at vero reſiſta ne quaquam tentari potest, niſi
prius Princeps ea de re monitus fuerit, ac ipſe eidem conſentiat; quod quidem cum
Innocentius VIII. omiſſum eſt in unione, quam iuſſit ordinis S. Lazari cum Ordine
Melitensi, data ea de cauſa Bulla 28. Martii 1490. Procurator Regius generalis
eadem

(a) Du Luc placiatorum. I. 2. Articlo. 2.

Eadem Bulla tanquam ex abusus gravamine interpolavit appellationem, quæ supræmo Parisiensi Senatu fuit prorsus comprobata, ut testatur Du Luc (a).

Episcopali sede vacante, jure gaudet Capitulum confiendæ unionis; quoniam unio nihil aliud est, quam actus Jurisdictionis Ordinariae quæ ad ipsum devolvitur Episcopi Diocesis, quia ea, quæ sunt Jurisdictionis, ad Capitulum, sed de vacante, transire, ait Rebussus (b).

(b) Rebussus. Episcopis Beneficiis de unionibus. n. 36. & ad tit. de devotio. n. 100.

Non potest Episcopus, quæ suæ jurisdictioni non sunt obnoxia Beneficia uniæ, nisi cum consilio & assensu Abbatum, ut loquitur Clemens V. (c) Observandum etenim est, licet isthac Monasteria privilegium sibi vindicent immunitatis, eorum unionem non posse confici ab ipsis Abbatibus, sed a solo duntaxat Episcopo, quemadmodum de eo consentit Auctor Glossæ: (d) Nisi siveat Abbat vel alius quod Privilegium, vel aliqua consuetudo legitime præscripta: quo quidem in causa ex ipsa unione nihil quidquam incommodi potest accedere Episcopo, quantum ad jus jurisdictionis, quod in beneficii unitis possidet.

(c) In Clementina. Si una a. de rebus Ecclesiæ. non alienandis. v. Episcopatus. I. 2. tit. 4.

Unio Beneficiorum simplicium non potest ab Episcopo fieri in gratiam mensæ Episcopalis, nec mensæ Capituli etiam sensus ipsiusmet. Capituli disertissimis verbis unioni prædictæ accederet. Quod si Episcopus, sui etiam Capituli accidente consenserit, mensæ sue, vel Capitulo aliquam duxerit Ecclesiam uniuersam, hoc irritum esse determinat & inane, contraria quavis constatudine non obstante: quæ ipsissima sunt verba cujusdam Constitutionis data a Clemente V. in Concilio generali Viennensi;

(e) Clement. Si una a. de rebus Ecclesiæ. non alienandis. v. Propriæ. (f) Febr. tract. de abusa. L. cap. 4. n. 30.

Potest equidem una Commenda Melitenis uniri cum alia Commenda, nequam vero cum ullo Beneficio; cum ejusmodi Commendis ratio non insit ve-ri nominis Beneficiorum, sed simplicium duntaxat Administrationum, ut obser-terat Febrerius. (g)

De præsenti denique materia finem dicendi facimus, addendo, non posse Beneficium aliquod liberum uniri cum alio Beneficio, quod pertineat ad Laicum Patronatum, siquidem inde plurimum Ecclesia gravaretur, amitterendo nimurum Beneficium, quod ex vi ipsius unionis ejusmodi, transiret ad nominationem Patro-ni Laici, nequaquam obstante ac contra definitio Concilio Tridentino:

Siue legitima patronatum iura tollere, piasque fidelium volentes in eorum institutione violare, equum non est, sic etiam, ut hoc colore beneficia Ecclesiastica in servitum... redigantur, non est permittendum (h).

(h) Concl. Trid. fess. 25. c. o. de refor.

C A S U S P R I M U S.

LAURENTIUS Decanus de Ecclesia Cathedrali Balbastre, non confessisse prædictæ unioni, nisi propter privatum suum commodium, nec ab eodem Ecclesiam, in jubenda ejusmodi unione, titulo uno ipoltari, nisi ut propriis suis rebus consulat, quod omnino improbadum est, atque crimen etiam omnino olet Simonia. Non est ergo, unde merito contendit posse, istam unionem consenserit Canonicos institutis. Præter quam quod Decano de Balbastre, qui de Beneficii sui redditibus percipit ultra quatuor millia librarum: quia annis accipit ultra quatuor millia librarum: quia quidem unione interveniente, abolitioni fecit Episcopum a solitione quingentiarum librarum, quia ipsi incumbebat annis singulis præstanda, tanquam supplementum anni redditus, qui Decano debetur ab Episcopo iure donationis ejusdem valoris summe quandam exhibere ab uno quadam Episcopo ex ipsius Antecessoribus. Quia de re queritur, utrum prædictus Episcopus poterit, recta conscientia, præstatam unionem iubere posse ita conditione?

R E S P O N S.

Fatetur equidem, posse prorsus ab Episcopo uniri duo Beneficia iuxta Canonicas institutiones, ut patet ex Decreto quodam Cœlestini III. (i) quicunque habet: Episcopi & Ecclesiarum sua Diocesis unio, & subiectio carolare. Cui Laudato summo Pontifici consolat Tridentinum Concilium (k) cuius Decretum Edicto Blefensis acceptatum est (l).

Quoniam vero secundum Doctrinam Apostolicam (m) non potest Episcopus nisi sua potestate, nisi in adiunctionem & commune bonum Corporis Mystici Jesu Christi, quod est Ecclesia; non licet ei jure potestatis sua gaudere ad uniuersa duo Beneficia, nisi cum ita expedite necessitate vel utilitate ipsius ejusdem Ecclesie. Porro nec necessitate, nec utilitatem Ecclesie quidquam juvare, de qua questio est in specie propria;

Primum est, quod Concilio Tridentino (n) permettitur ac libera relinquatur Episcopis unio Beneficia;

(i) Cœlest. III. in cap. Sicc. et 5. de exec. fess. 2. art. 13. fess. 2. art. 13. de refor.

(k) Edict. Blefensis. art. 22. & 23.

(l) Cor. 10. fess. 2. & 3. 10.

(m) Cor. 10. fess. 2. & 3. 10.

(n) Concil. Trid. fess. de reform. 1. art. 13. fess. 2. art. 13. de refor. 1. art. 13.

(o) Concil. Trid. fess. 14. de refor. 1. art. 13.

Beneficiorum simplicium in gratiam Seminariorum, five secularia sine five regularia. Nec non Beneficia aliquot simplicia, cuiuscumque qualitatibz & dignitatibz facient: .... hinc Collegio applicabunt & incorporabunt Episcopi. Quæ ipsissima sunt prefati Concilii verba, quibus regularia perinde ac secularia Beneficia continentur.

(p) Edict. Blefensis. art. 2.

(q) Secundum est, quod Edictum Blefensis (e) faciat Episcopis eamdem facultatem quantum ad eorum Seminaria, ne quidem exceptis Beneficiis simplicibus regularibus, dicendo verbis generalioribus, eodem prorsus posse suis Seminariorum instituendis atque dantandis uniones Beneficiorum provide. En ipissima verba laudati Edicti: Quoniam institutio Seminariorum ac Collegiorum, que inducta sunt in aliquibus Episcopatibus prædicti nostri imperii in educationem juniorum, eorumque institutionem tam quantum ad bonos mores & sanctiores literas, quam quantum ad divinum cultum, plurimum Ecclesie preuenit .... Admonemus, ac nihilominus injungimus Archiepiscopis & Episcopis, ut ejusmodi Seminaria aigue Collegia in suis Diocesis erigant atque instituant, ac eorumdem forme, qua ratione magis expedire viam iisdem fuerit, conculent, prout congruet necessitatibus ac conditioni locorum, itidemque dantandis atque instituendis praudente unione Beneficiorum, pinsones assignando, seu qualibet alia ratione quam recte ipsi quoque judicabunt, prædictis rerum circumstantiis magis congruere.

Tertium est, quia consuetudo approbata, quæ auctore Innocentio III. (b) optima est legum interius, omnino favet prædicti Disciplina capiti. Si quidem Episcopi quotidiane professiois iure gaudent, conciendiun ejusmodi unionis, atque is illius in Regno invalenter, ut idem non obligentur ad uniuersa simplicia tantummodo Beneficia de quibus solis loquitur Concilium, cum suis Seminariorum, sed etiam Beneficia regularia licet conventionalia.

Cujus quidem rei suppedantur nobis exempla duo omnino famosissima. Primum est unio mensæ conventionalis atque Officiorum Cœnobiticorum de Abbatia Sanctæ Quiteræ du Mas, cum Atyrensi Seminario vi Regiorum Diplomatibus ab ipso Regis concessori mente Augusti anni 1645. Alterum est institutio Seminarii Maclovianorum, cui Episcopus addixit mensam conventionalem, Officia Cœnobitica atque scidificia Abbatia de S. Martino ex privilegio Regiorum Diplomatibus mensis Martii 1646.

Præter isthac duo citata exempla, que referuntur a quadam magni nominis Theologo, & reputantur ex Commentariis Cleri (e), in quibus eadem nobis ipsiuslitem legibus etiam occurserunt, ab eodem (d) allegatur adhuc aliud ea de re exemplum, de quo citata Commentaria (e) faciunt mentionem occasione Seminariorum, quod illustrissimus felicis memorie Nicolaus Colbert Episcopus Lucionensis animo quondam definitaverat instituere in urbe sua Episcopali, aut in Vico qui vulgo dicitur des Moutiers, vi Regiorum Diplomatibus mensis Iulii 1663, comprobatorum in supremâ Curia 13. Augusti ejusdem anni; quibus cerebatur, si illud institueret in prædicto Vico, futurum, ut ei liceret, eidem adjungere Prioratum, Curam, Sacararium atque alia Beneficia fundata in Ecclesia loci ejusdem.

Qus decisio potest confirmari una quadam Decretali, quam jam citavimus in solienda proposita primo loco difficultate, & que auctore habet Cœlestini III. terribentem ad Episcopum Faenensem in Romandiola, in qua laudatus summus Pontifex nullam adhibet omnino distinctionem inter Beneficia secularia aut regularia, cum verbis generalibus sic declarat (f): Sicut unive Episcopatus atque potestatis subiectio aliena, ad summum Pontificem perire dignoscitur: ita Episcopi est Ecclesiarum sua Diocesis unio, & subiectio eamdem.

Est autem operæ præsum observare. 1. Non posse ab ullo Episcopo sub quoconque ullo proposito accedere, ut illud instrumentum argueret falsa nequaquam dubitaverint; adeo ut Religiosi non sicut fuerint illud idem verum assertere, & ipsum rejectum fuerit illud in factum ac commentarium Arreto supremi Senatus, ad quem causa delata fuerat, & a quo pro Seminario pronuntiata ac plane judicata est.

(b) Sambo. viii. tom. 1. Casia 12.

C A S U S I I I.

Præter isthac duo citata exempla, que referuntur a quadam magni nominis Theologo, & reputantur ex Commentariis Cleri (e), in quibus eadem nobis ipsiuslitem legibus etiam occurserunt, ab eodem (d) allegatur adhuc aliud ea de re exemplum, de quo citata Commentaria (e) faciunt mentionem occasione Seminariorum, quod illustrissimus felicis memorie Nicolaus Colbert Episcopus Lucionensis animo quondam definitaverat instituere in urbe sua Episcopali, aut in Vico qui vulgo dicitur des Moutiers, vi Regiorum Diplomatibus mensis Iulii 1663, comprobatorum in supremâ Curia 13. Augusti ejusdem anni; quibus cerebatur, si illud institueret in prædicto Vico, futurum, ut ei liceret, eidem adjungere Prioratum, Curam, Sacararium atque alia Beneficia fundata in Ecclesia loci ejusdem.

Qus decisio potest confirmari una quadam Decretali, quam jam citavimus in solienda proposita primo loco difficultate, & que auctore habet Cœlestini III. terribentem ad Episcopum Faenensem in Romandiola, in qua laudatus summus Pontifex nullam adhibet omnino distinctionem inter Beneficia secularia aut regularia, cum verbis generalibus sic declarat (f): Sicut unive Episcopatus atque potestatis subiectio aliena, ad summum Pontificem perire dignoscitur: ita Episcopi est Ecclesiarum sua Diocesis unio, & subiectio eamdem.

Est autem operæ præsum observare. 1. Non posse ab ullo Episcopo sub quoconque ullo proposito accedere, ut illud instrumentum argueret falsa nequaquam dubitaverint; adeo ut Religiosi non sicut fuerint illud idem verum assertere, & ipsum rejectum fuerit illud in factum ac commentarium Arreto supremi Senatus, ad quem causa delata fuerat, & a quo pro Seminario pronuntiata ac plane judicata est.

Secun-

(e) Commentaria Clexi. tom. 1. art. 2. cap. 6. art. 22. & 23. pag. 32. & 33. (d) Sambo. viii. tom. 1. casia 12. art. 22. pag. 19.

(f) Cœlest. III. in cap. Sicc. et 5. de exec. fess. 2. art. 13. fess. 2. art. 13. de refor. 1. art. 13.

(g) Concil. Trid. fess. 14. de refor. 1. art. 13.

(h) Vnde Menda Pontas. Observ. III. num. XCV.

Secundum: quod jura quae Religiosi sibi vindicabant circa dictum Prioratum, & quae in medium adduxerunt loco fundamenti, ut instrumento unionis adscriberetur clausula redditum modii tritici, non nisi reponerentur ante transactionem in simplici iure se se resiliendi in Prioratum, aut saltem in iure euudem conferendi, occurrente ipsius vacatio. Quod ulti adeo verum est, ut constet, antequam unioni constituerent conferendi, nullum nec reditum Prioratus perciperant nec redditum, nec quidquam temporalis comodi.

Tertium: quod unio instituta sit non ex ulta Bulla summi Pontificis, sed ex decreto Episcopi Diecestanii, in quo sermo fit de praetento isto reditu vi fundamenti predicti tituli 1300. qui tunc temporis fuit a Religiosis dumtaxat productus, neque ulla ratione discussus: neque a Rectoribus Seminariorum neque ab ipso Episcopo, ut jam fuit observatum. Quibus de causis qualiter sequentes institutur.

1. Utrum clausula inserta instrumento unionis non sit simoniacae, nec dissentientium cum Canonibus, tunc Edicis:

2. Utrum, posito quod praedicta clausula sit simoniacae, confessus unioni datus tum ab Abate Commandatario, tum a Religioso nihilominus valeat, aut nullius nec momenti sit nec effectus?

3. Utrum, posito quod praedictus confessus nihil quidquam valeat, uno conque tenera nulla sit?

4. Utrum decretum unionis ab Episcopo confessum, licet auctoritate Regiove diplomate confirmatum, in quibus mentio habetur de clausula debiti modii tritici, nullius quoque roboris sit nec pretii?

5. Utrum tandem, posito, quod praedicta omnia sint prorsus irrita, non sufficiat, quod obtinatur Littera recessonis, quibus infringetur clausula debiti modii tritici, ut unio Prioratus cum Seminario intacta totaque nihilominus servaratur?

RESPONS.

Els hoc supra omnem omnino controversiam repositum (a), quod quacunque unio Beneficii recte accedit, sive alteri Beneficii, sive aliqui Seminariorum, fit prorsus abusiva ac nullius pretii: cap. 2. n. 23.

1. Quando nulla cogente necessitate, nullave reirent Ecclesie utilitate, fuit instituta.

2. Cum in eadem confidencia non sunt servatae formalium solemnitates, quae tum Canonibus, tum usibus Regni praecibuntur.

3. Quando instrumentum unionis confessae labem continet simoniam.

Jam vero manifeste reprehenditur, transactionem, quae acceptis Religiosis inter ac Seminariorum moderatores, esse plane simoniacam: siquidem tum prodicti Religiosi, tum eorum Commandatarius Abbas non praeberunt suum confessum instituendo praedicta unionis, nisi exigendo centum annum modii tritici, sub praetextu confisi ac suppositio cuiusdam tituli anni 1300. in quo ne quidem illa mentio occurrit de praetento illo centu, & cuius fulsatim ipsius exploratorum haberunt; siquidem id eo ulque non fuerint, ut euudem verum afferenter, postquam eum in iudicio non dubitaverunt etiam proferre, in quo tamquam spiritus repudiatus est in decusa litis injuriosus, quam Seminario intulerant. Est ergo unio praedicta vito profus ac nulla, neque potest unquam corrigi, neque valida fieri ex positione Beneficii uniti, quam Seminarium sibi vindicat ab anno 30. cum viuum simoniae regi non posse ab lapso temporis etiam omni hominum memoria antiquioris: aliunde vero ista possessio non initiat, nisi communitionis instrumento, quod aperte habetur ut falsum ac suppositum: nullum prouide potest effectum confequi, nec inducere prescriptionem, licet etiam ad annos ultra 40. se le extenderet. Atque ita docetur illa regula Juris, VIII. in Reg. quam Bonifacius VIII. mutuatus est ex Lege Juris VIII. de Reg. Ju. Romani, que sic fert: Non firmatus tractu temporis, quod de jure ab initio non subsistit (b).

Leg. Quod ab Cui regula potest adjici ista alia, quae eadem vestitio: n. de Cui regula potest adjici ista alia, quae eadem vestitio: Qua contra ius sunt, debent uti Reg. Juris.

que pro infidelis haberi (c). Quod etiam idem habet S. Gregorius citatus a Graiano. (d) Unde VIII. in reg. inferendum est: siquidem in causa de quo agitur, (e) in reg. 64. loc. cit. (d) In can. Imperialis 13. contineat; decretum Episcopi, Regiae Diplomata nullius quoque esse momenti, adeoque ipsam unionem nullius etiam esse nec pretii, nec roboris: quoniam ut fertur in alia Regula Juris Canonici: Cum eo quod prohibetur, prohibentur omnia que sequuntur ex illo (e).

Quam quidem Jurisprudentiam D. de Hericourt tractans de unionibus Beneficiorum (f), obseruat, (f) D. d'Hericourt loco loco.

Atque juxta principium istud declaratum est, unionem ab Episcopo quadam eo fine institutam, ut illa accidente penso quedam extinguetur, esse prorsus inordinatione ac perversem, ita ferentibus plurimi Arctis quae (g) memor Tournet: qua de potest etiam adin Guido Papa (h) in ipsius 1. V. n. 4. Collectanea decisionum Parlamenti Gratianopolitanis, (h) Guid. P. 2. decisi. 179.

Ex quibus apertum sit, quid responsione potissimum opponendum sit quatuor proribus questionibus in specie enuntiata propositis.

Quod pertinet ad institutam quanto loco questionem, existimamus, ex literis recessione nequam afferri posse remedium viuo simoniae, quo praedicta unio tota inscrita: adeo ut canonica via, que potest iniri, ea maxime sit: 1. Quod aliquis obtineat, de Priorato unito in Curia Romana sibi provideri: 2. in ejusdem possessionem veniat: 3. cum interturbabit in sua possessione, provocatio, interponat tamquam ex abusua de decreto unionis ejusdem confecta in gratiam Seminarii: 4. Postquam iudicio vicerit, nova unio denuo instituatur servatis formulis canonicos; & in omnibus accessit, quorum quacunque ratione interest, ut ibidem adint praesentes, ac habita praevia inquisitione de commodo & incommodo, in qua testificationes colligantur circa ea que possunt unionem conficiendam juvare: atque tandem obtinatur confessum tum ab Abate, tum a Religiosis, si sunt Beneficii Collatoris; cum confessus filius Abbatis, licet Collatoris, non sufficiat, propterea quod non jure gaudet abalienandorum ultorum iurium uitium, nec honorarium Monasterii, nisi accidente confidens regularis Capituli. Ceterum, quoniam nec Canones, nec Edicta necessario non requirunt ad auctoritatem unionis aliquas confidencias, neque consentias Titularis, neque consensum populi; potest, auditis eorum rationibus, nihilominus ipsa unita confici atque consummari, nulla ratione habita interpellatione quam eidem opponere possent, & absque eo quod vel etiam necesse sit agere, ut eadem repudianda, neque ultenat admittenda declaretur.

Juvat autem hec loci observare, quoniam Religiosi possent aliquid facere difficultatis in proposito cau, ad exhibendum unioni memoriam contentum suum, propterea quod iam privarentur modo tritici, quem sibi debet a Seminario conditum jure transactionis, de qua superius locuti fuimus: operæ pretium esse futurum, ut obtinente causa, quod nolent contentire, iudicium in eos pronuntiantur obtinerent; quod eorum contentus locum obtineret ac suppleret.

CASUS IV.

R IQUIERUS Tizularis cuiusdam Prioratus de S. Genesio, qui pertinet ad presentationem Abbatis de S. Gordiano, cum plurimum urgenter ab Episcopo suo de prebendo suo confessu Prioratu suo uniendo cum seminario Diecestanio, eisdem adjungendo praedicto seminario confitit ea conditione, quod omnibus fructibus ac redditibus sui Beneficii foret ad reliquum uisque tempus vita fuæ gavuris: Episcopus vero conditionem ab eo factam ultra acceptavit, & ipsam unionem, accidente confessu Collatoris inferioris, consummavit. Qua de re queritur, utrum nihil in eo agat nisi ob necessitatem; aut saltem apertam Ecclesie sua utilitatem. Atque ea de causa talis ius in ecclesia Gallica passim frequentatur (d) in maxima praxi juridici. Excl. volant. cap. 6. n. 2.

UNIO BENEFICIORUM. 617

vicio labis occurrat, sive ex parte Episcopi, sive ex parte Rigueri? Ratio dubitandi, est, quod Episcopus facultatem non habeat recipiendarum resignacionum, quibus opponuntur aliquæ conditions, neque reservandorum in gratiam Resignantis omnium frumentum de Beneficio resignato. Quia tamen fieri deprehenduntur in presenti specie in qua Riguerus non resignat suum Prioratum, nisi posita ista conditione: 1. quod Episcopi Seminario sit adiungendas. 2. Quod ipse sit ad reliquum vita tempus quibuscumque fructibus ac redditibus provenientiis de cedens gavuris?

R E S P O N S.

1. Unio juxta principium istud declaratum est, unionem ab Episcopo quadam eo fine institutam, ut illa accidente penso quedam extinguetur, esse prorsus inordinatione ac perversem, ita ferentibus plurimi Arctis quae (g) memor Tournet: qua de potest etiam adin Guido Papa (h) in ipsius 1. V. n. 4. Collectanea decisionum Parlamenti Gratianopolitanis, (h) Guid. P. 2. decisi. 179.

2. Unio, posito quod praedicta clausula sit simoniacae, confessus unioni datus tum ab Abate Commandatario, tum a Religioso nihilominus valeat, aut nullius nec momenti sit nec effectus?

3. Utrum, posito quod praedictus confessus nihil quidquam valeat, uno conque tenera nulla sit?

4. Utrum decretum unionis ab Episcopo confessum, licet auctoritate Regiove diplomate confirmatum, in quibus mentio habetur de clausula debiti modii tritici, nullius quoque roboris sit nec pretii?

5. Utrum tandem, posito, quod praedicta omnia sint prorsus irrita, non sufficiat, quod obtinatur Littera recessonis, quibus infringetur clausula debiti modii tritici, ut unio Prioratus cum Seminario intacta totaque nihilominus servaratur?

R E S P O N S.

1. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

2. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

3. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

4. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

5. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

R E S P O N S.

1. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

2. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

3. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

4. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

5. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

R E S P O N S.

1. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

2. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

3. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

4. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

5. Unio, de qua questione habetur in proposita specie Canonibus omnino consentit; quoniam etiam ipso iure copia fiat Episcopis intenditorum Beneficiorum, necessaria legatur ipsi istem edem.

R E S P O N S.